

LBRIS

We know
books

GHEORGHE BUDRALA

ÎNTRE BĂTAIA VÂNTULUI ȘI
RODUL PĂMÂNTULUI

P O V EȘ T I L E U N U I A G R O N O M

TRITONIC

București - 2023

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	/ 8
Repartiția	/ 9
Moș Părău	/ 27
Întâlnire de grup	/ 30
Brigadierul	/ 34
Consăteni	/ 35
Inul	/ 37
Lunca	/ 39
Sâmbăta	/ 43
Nana Piștoaie	/ 48
Fasolea	/ 51
Cum funcționau CAP-urile?	/ 55
Irina	/ 58
Proba de umiditate la grâu	/ 62
A venit toamna, am început recoltatul cartofilor	/ 65
Popa	/ 68
Balanța porumbului	/ 69
Recoltatul	/ 75
Adunarea Generală	/ 77
Taraful	/ 79
Mihalea	/ 81
Filosoful	/ 86
Plenara	/ 92
Ai prins trenul cel mare!	/ 94
De la început	/ 100

Mărgineanul /	107
Cununia civilă /	109
Zootehnia /	114
Babu Ilie /	119
Însămânțătorul /	122
Bălana /	123
Băguț /	129
Primul președinte /	130
Secția de tractoare /	132
Cazanul de rachiu /	140
Pivnița /	141
Vagonul cu îngrășămintă /	144
Viermele sârmă /	147
Babu Rusu /	150
Prietenii /	152
Sacul în CAP /	159
Elicopterul /	165
Recoltatul grâului /	167
Activistul /	171
Nicu Ceaușescu /	177
Anexele gospodărești /	182
Adunarea generală la Apoldu /	184
Activiștii /	187
Școala de viță /	191
Controlul din Minister /	194
Începutul sfârșitului /	197
Începutul evenimentelor /	199
Lumea vrea să schimbe /	205
Italia /	211
Demolarea /	217
Împărțirea pământului /	228
Cum înțelegem democrația? /	231
Exportul de miei /	233

Ajutoarele /	236
Specialiștii /	239
Caut inginer șef /	241
Războiul substanțelor /	247
Afacerea în agricultură /	263
Reacții vechi la timpuri noi /	275
Asociațiile /	289
Doctorul veterinar /	301
Popa cel tânăr /	307
Accidentul /	311
Șmecherii au scos capul. /	321
Schimbare de situație /	325
Primarii /	328
Zaharie și Maria /	332
Oameni politici /	338
Lucrurile merg tot mai greu. /	342
Livada /	359
Directorul APIA /	365
Direcția Agricolă /	376
Următorul ciclu de alegeri /	401
Președinte al Asociație Aberdeen Angus /	407
Poziție de funcționar public /	425
Nucii /	432
S-au schimbat multe /	438

REPARTIȚIA

La absolvirea facultății se primea o repartiție, în funcție de mai multe criterii: nota de la absolvire, ce se compunea din media multianuală plus nota obținută la lucrarea de diplomă; dacă postul era în localitatea de domiciliu, era prioritate de domiciliu la medii egale, iar dacă îți urmași soțul sau soția de asemenea aveai prioritate.

Am primit o repartiție în orașul Avrig și a doua repartiție la Stațiunea de Cercetare Turda. Dacă te clasai între primii 3 din an ca medie generală, primeai două repartiții, una pentru un stagiu de 2 ani în producție și una la o Stațiune de Cercetare, definitivă.

După un timp de la primirea repartiției m-am prezentat la Direcția Agricolă Sibiu, care era responsabilă tuturor CAP-urilor (Cooperative agricole de producție), IAS-urilor (Întreprinderi Agricole de Stat) și celorlalte întreprinderi care deserveau agricultura județului: Protecția plantelor, Pedologia (studiul solului), Cadastru Funciar, Direcția Sanitar-Veterinară, Centrele de Semințe, Ameliorare în Zootehnie, Meteorologia și Apele.

După ce mi-am anunțat prezența, secretara m-a programat pentru întâlnirea cu directorul general, tovarășul Iosif Tutulea. Directorul general a fost convocat la o ședință cu cei de la partid, așa că au venit directorul economic și cel cu zootehnia. Am fost invitat să intru și să iau loc. Directorul economic, Ioan Vraciu, mi-a urat bun venit în Sibiu, după care a întrebat:

- Unde sunteți repartizat, tovarășu' inginer?
- La CAP Avrig pentru perioada de stagiu și apoi la Stațiunea de Cercetare Turda, după terminarea stagiului.
- Tovarășu' inginer, noi nu avem post la CAP Avrig.

– Păi și eu de ce-am fost repartizat acolo? Mai e și altul cu același nume și n-am înțeles eu?

– Nu mai e, dar avem noi un post mult mai bun pentru dumneavoastră, e vorba de CAP Broșteni, comuna Păuca.

Deși eram din județul Sibiu, nu auzisem de satul Broșteni.

– Cum, în Broștenii lui Ion Creangă, din Moldova?

– Ce, n-ai auzit de localitatea aceasta? E la noi în Sibiu, are terenul ca o grădină; acolo poți să faci producții foarte mari, oamenii sunt cumsecade și harnici, pământul e fertil. (Am constatat mai târziu că, din punctul ăsta de vedere, nu era departe de adevăr, dar din altele era departe de tot.)

– Ați știut că vin eu și l-ați ținut ocupat, așa-i? Altfel nu înțeleg de ce nu e ocupat, dacă e așa de bun, iar cel de la Avrig nu mai e.

– Budrala, tu de acolo în cinci ani, ajungi inginer șef de CUASC, iar în zece ani ajungi director general.

Mi s-a părut trasă tare de păr. M-am ridicat de pe fotoliul pe care eram așezat și m-am dus spre scaunul directorului general (care nu era prezent), m-am așezat pe el, m-am mișcat în stânga, în dreapta, la mijloc, am schițat un gest de nemulțumire și le-am spus:

– Nu-mi place!

Apoi am revenit la locul meu.

Am observat grimasele tovarășilor, se citea pe fețele lor („Vino tu numai la noi, că te punem noi la punct, obraz-ni-cu-le!”).

– Noi am terminat, când te hotărăști să vii, dar nu mai e prea mult timp de gândire, te așteptăm.

Pe vremea aceea nu erau negocieri, erau, în schimb, PCR (pile, cunoștințe, relații – „N-ai pe cineva acolo, sus?”). Era evident că aveam nevoie de o relație care să mă ajute.

Am considerat că ar fi bine să-i întreb și pe cei de la Stațiunea de Cercetări cum să procedez. Lucru pe care l-am

și făcut în următoarea zi. La Turda, directorul m-a primit, după o perioadă nu prea lungă de așteptare. M-a poftit să iau loc; am început să-i povestesc ce mi s-a întâmplat: postul repartizat despre care sibienii spun că n-a existat și au încercat să-mi ofere un post mai bun (cu ghilimelele de rigoare), undeva în județul Sibiu; așa de bun era, de nici nu auzisem de localitatea asta...

După ce m-a ascultat, a spus că ar fi bine să accept oferta, că în câteva luni mă vor chema la Stațiunea de Cercetări. Am cerut încă odată o confirmare:

– Sigur te vom chema în câteva luni, a spus directorul adjunct. Dacă cei de la Stațiunea de Cercetări Turda mi-au promis că mă vor chema la ei, am acceptat postul de la CAP Broșteni, am considerat că o să treacă repede cele câteva luni. S-au încheiat formalitățile de angajare și trebuia să mă prezint la CUASC Miercurea (anume Consiliul Unic Agricol de Stat și Cooperatist, organizație politică pe microregiuni din județ), de unde cineva trebuia să vină cu mine să mă prezinte la cei de la CAP, i se mai spunea și *instalare*.

Instalarea consta în a-mi prezenta locul de muncă, oamenii cu care voi lucra, sarcinile de serviciu. Președintele CUASC a delegat pe inginerul șef cu zootehnia – Octavian Acelenescu – și pe inginerul șef cu vegetalul – Ioan Plitea – ca să mă însoțească, să mă prezinte oamenilor de acolo, să-mi arate locul de muncă. Ne-am îmbarcat într-un ARO din dotarea instituției și am pornit la drum. M-au poftit să iau loc în față, ei s-au așezat pe bancheta din spate. N-au conversat prea mult cu mine, aveau discuțiile lor. După ce am intrat în sat și ne-am apropiat de CAP, inginerul Acelenescu zice:

– Măi Budrala, vezi clădirea aia de pe stânga? Scrie pe ea ceva, acolo e sediul CAP-ului, te duci tu frumos și te prezinți, noi avem treabă în sat.

Am făcut ochii mari, dar nu mi-au acordat mult timp de gândire, că au și oprit mașina.

– Hai, coboară!

M-am trezit în drum; nu cunoșteam pe nimeni, nu știam nimic despre CAP. După ce m-am dumirit ce s-a întâmplat, am intrat în sediu, am spus cine sunt și de ce am venit. La birou erau contabilă șefă Mărioara Mărginean și Maria Bichis, contabilă și ea. Am povestit un timp, după care n-am mai avut ce povesti, mi-am luat rămas bun și am ieșit să aștept mașina care mă adusese. N-aveam haine, mâncare, obiecte de uz personal. Am așteptat în drum o oră, două... , trei...; iată că într-un târziu apare și vehicolul; mergea cu viteză, părea că n-avea nicio intenție să frâneze. Atunci le-am făcut semn. Au oprit, șoferul știa pe cine a adus de dimineața, iar eu m-am adresat tovarășilor ingineri, care erau aproape adormiți și beți:

– Știți, eu sunt inginerul pe care l-ați adus azi dimineață să-l instalați.

Inginerul Acelenescu deschise un ochi, mă privi lung, după care îmi spuse:

– Da' ce pizda mumă-ta, mă, noi suntem instalatori?

Am tăcut puțin, după care i-am rugat frumos să mă ducă și pe mine până la Miercurea. Au fost de acord și am pornit la drum. După ce am ajuns la destinație, am vrut să le plătesc că m-au adus, m-au mai înjurat o dată:

– Nu ți-i rușine, măga-riu-le, în pizda mumă-ta! – asta de bun rămas și-au plecat.

Trebuia să ajung în Jina la părinți, să-mi iau cele trebuincioase pentru zilele următoare. Am mers 14 km pe jos, pe un drum mai scurt, acolo. Părinții îmi pregătiseră bagajele: plapumă, perne, mâncare, tacâmuri și toate cele necesare să pot supraviețui o vreme. Au făcut toate eforturile posibile, își iubeau foarte mult copiii și erau

mândri de ei, deși n-o spuneau. Din șase copii câți aveau, cinci aveau cu studii superioare, numai o fată avea doar liceul. Au avut doi ani în care trei copii erau în liceu și doi în facultate, toți erau cu bursă de merit, altfel n-ar fi putut face față financiar. Ionică, cel mai mare, e inginer în industrializarea lemnului și economist; a doua, Elena, profesoară de matematică; Dumitru, al treilea, economist, regizor și doctor în antropologie; Mărioara, a patra, liceul teoretic; eu, Gheorghîță – inginer agronom și master în Drept Internațional; Niculiță – inginer agronom, economist și doctor în agronomie. Fiecare născut în câte o zi a săptămânii, de luni până sâmbătă. Am mai avut o soră, cea mai mare, născută duminică, care a murit la doi ani.

În prima dimineață după ce am revenit la Broșteni, m-am prezentat la secția de tractoare (CAP-urile erau deservite de o secție de tractoare și mașini agricole organizate în Stațiunea de Mașini Agricole –SMA). În dimineața aceea (eu sunt mai matinal) mai fusesem de două ori acolo, dar n-avusesem ocazia să întâlnesc pe nimeni, deși nu era prea devreme, prima dată pe la ora șapte. (A, uitasem să vă spun, după absolvirea facultății, agronomii de la CAP sunt coordonatorii tehnici ai activității agricole). La a treia încercare mă întâlnesc cu un om cam la 40 de ani, destul de bine făcut, cam de un metru șaptezeci în înălțime, brunet; prin educația pe care am primit-o, fiind și eu născut la sat, am salutat politicos: „Bună ziua”. N-aveam mai mult de 65 de kg, aveam barbă, bine aranjată, părul lung și purtam blugi. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat și era normal pentru locul în care mă aflam:

– Noroc, mă ficior!

Trecem unul pe lângă altul în drumul nostru. Totuși, în sate figurile noi sunt remarcate imediat, acolo toți se cunosc

între ei; eu eram o figură nouă și chiar un pic stranie pentru ei. Nu facem prea mulți pași, că aud în urma mea o voce:

- Da' un'e mereți?
- La secția de tractoare, răspund.
- Dumneavoastră sunteți inžinerul ăla nou?
- Da! urmează răspunsul meu.
- Să trăiți, domnu' inžiner, eu sunt mecanicul secției.

Bine-ați venit!

- Mulțumesc. Bine v-am găsit.
- Să știți că noi începem lucru' după opt jumătate, avem fiecare animale și numai după ce le rânduim putem veni.
- Bine, și la cât să vin să ne putem întâlni?
- Păi... pe la nouă.
- Bine...

M-am întors la casa de unde plecasem, pentru a reveni la ora stabilită. Casa era de fapt sediul CAP; acolo era camera de oaspeți; puteai dormi liniștit, nu te deranja nimeni, doar cei care aveau treabă pe la Cooperativă (și erau destui), dar astea erau condițiile, susținute de promisiunea că se va rezolva în curând cu locuința. Mâncare îmi adusesem de acasă de la părinți. Alimentara stătea prost cu produsele și mai ales pentru „venetici”, cum le plăcea localnicilor să le spună celor veniți din altă parte, nu din sat.

Președintele CAP-ului era un om cam la 45 de ani, absolvent de liceu agricol; era peste media președinților de atunci, mă refer la studii. N-a primit cu bucurie venirea mea, era obișnuit să-i vină inžinerii cei mai slabi. Adevărul e că aici găsisem un fel de „batalion disciplinar” pentru agronomi. Date fiind condițiile de izolare ale acestei zone, lipsa de mijloace de comunicare, lipsa mijloacelor de transport; două telefoane fixe, unul la CAP și unul la oficiul poștal, funcționau de la opt la șaisprezece, prin centrală; legăturile se făceau manual de către un operator, într-o centrală telefonică situată la șapte km distanță de Broșteni.

Un autobuz pleca dimineața la 4,30 și se întorcea la 20,30. Nu TV, nici măcar radio și nu cunoșteam pe nimeni.

Pentru președinte era o surpriză: după mulți ani, a apărut unul care nu e bețiv, nu joacă poker și e cunoscut ca unul dintre cei mai buni absolvenți pe care i-a avut Clujul în 1984 la secția de agricultură. Aveam a doua repartiție în cercetare după terminarea stagiului. Figura asta la un moment dat putea să-i zdruncine serios poziția de cel mai important om din sat, lucru care nu era departe de adevăr. Toate astea l-au determinat să se protejeze, nu tocmai corect, deși nu era un om rău. Primul lucru la îndemână pentru el era locuința. Calculul său pentru a mă determina să renunț nu era așa de greu: crezi condiții așa de rele, că omul se satură și până la urmă renunță. Ce n-a luat în calcul era tenacitatea mea, voința și curajul, poate cu puțină atenție s-ar fi văzut.

După puțin timp mi s-a pus la dispoziție o locuință aproape de bufet (cârciumă). Nu s-a dezmințit deloc președintele, era o casă de vreo sută de ani, plină de moloz; nu avea nici pic de mobilă, ferestrele erau mici, unele cu sticla spartă; n-avea sobă, nici măcar fântână în curte și, colac peste pupăză, era cu pământ pe jos. Eu aveam multe cărți, toate volumele de specialitate existente la vremea aceea, plus altele, de beletristică și altele ce se puteau găsi atunci – teatru, film, fotografie etc. N-aveam loc pentru ele și nu mi-aș fi dorit sub nici o formă să le distrug. Am primit totul așa cum a venit și m-am apucat de treabă.

La sfârșitul săptămânii, fata cu care eram venea la mine. Am luat o roabă, lopată, mătură, fâraș, care de pe unde le-am găsit, de la CAP, de la magazin, de la vecini – care, între noi fie vorba, erau destul de neîncredători în noua figură care apăruse. Până la urmă, după ore bune de muncă, am terminat: am obținut o casă goală-goluță, cu pământ pe jos, cu mult praf și care trebuia mobilată. Aveam

așternuturi de pat, plapumă, pernă, cearșaf, pătură, mi le dăduse mama când am plecat. E drept, biata de ea nu știa unde merg, cât „bine” mă așteaptă, cred că ar fi plâns zi și noapte. Niciodată nu-i povestisem despre condițiile de aici, ar fi suferit mult dacă ar fi știut. Trebuia să-mi fac rost de pat, de masă, de un spălător, de dulap și de bibliotecă, era important să-mi găsesc un loc unde să pun cărțile, să nu se strice. Magazinul mixt era deschis și unul dintre gestionari, Banabic (Crăciun), era mai abordabil, chiar era și mai deschis la minte; l-am rugat să-mi dea niște lucruri care lui nu-i mai folosesc și nici nu aveau valoare de inventar: patru paleți, niște cutii de carton mai mari și mai mici, din care urma să-mi fac „mobila”. Un șef de magazin puțin diferit în vremea aceea, pentru că majoritatea erau aroganți, aveau acces la multe bunuri, le foloseau ca și când erau ale lor, după prietenii și interese; ei reprezentau o clasă favorizată, de îmbogățiți peste noapte. Faptul că ei puteau da produsele preferențial, acestea fiind foarte limitate (ulei, zahăr pâine, salam – pe cartelă) făcea din ei mici „patroni” pe banii altuia, cu unele puteri discreționare în privința alimentelor. Am reușit să-mi duc acasă „mobila”. Din paleți, am pus doi cap la cap, am pus niște fân pe care l-am adus de la CAP, am pus cearșaful, plapuma, perna și a luat naștere un pat excelent. Bine, nu era patul cel mai comod pe care dormisem, dar era satisfăcător. Din ceilalți paleți mi-am făcut un loc destul de bun pentru cărți, le-am așezat pe două rânduri, să încapă, și le-am acoperit cu hârtie, să nu intre prea mult praf în ele. A, nu v-am spus, n-aveam curent electric în casă, așa că mi-am cumpărat o lampă cu petrol, pe care o foloseam și ca lanternă. Urma să-mi fac masa: am adus un ambalaj de la un aragaz (sobă cu gaz de butelie) cu schelet din lemn, pe care l-am acoperit cu cartoane, și masa a fost gata; bineînțeles am pus o coală albă, așa ca să fie un spațiu de „cinci stele”; de scaune nu putea fi vorba,

era prea mare luxul și nu le-am considerat chiar așa de importante. De mâncare nu era ușor să-ți procuri din sat, pentru că președintele CAP le-a interzis oamenilor să-mi dea lapte, ouă sau orice aliment („cine își va permite acest lucru va avea de lucru cu el”), așa că oamenii s-au conformat și, la cine ceream, răspunsul era: „N-avem!”. Cartofi, ceapă și altele le aduceam de la părinții mei, care locuiau în Jina, iar mai târziu mi le aducea Ica, viitoarea mea soție, de care am mai pomenit, care era studentă în ultimul an la Chimie în Cluj. După ce am terminat de „amenajat” să zic așa, am constatat că nici nu era așa de urât, putea fi și mai rău.

Curtea arăta bine, o pajiște frumoasă, chiar dacă era sfârșit de toamnă și frunzele deja căzuseră, sigur iarba a fost cosită în vara care a trecut, că atunci nu rămânea nimic necosit. Seara era destul de rece și ar fi fost bun puțin foc, dar nu aveam nici sobă și nici lemne; nu eram disperat, eram sigur că o să rezolv și problema asta destul de repede, nu știam cum, dar nu mă apăsa. Se făcuse seară. Cum nu prea mâncasem, am găsit o conservă cu fasole, de care mâncasem destule până acum; mai mergea una în lipsă de altceva, poate alții nu aveau nici asta. După ce am mâncat m-am așezat în patul improvizat, să mă odihnesc. Lumina nu trebuia să o sting, pentru că n-aveam, ușa nu trebuia să o încui, pentru că n-avea cheie. Nu eram fricos, nu aveam senzația de frică, mai ales în spații deschise, pădurea, noaptea, furtuna; doar între anumiți oameni era necesară o atenție mai mare. Sâmbătă seara cu autobuzul a venit Ica. După ce-am ajuns acasă, am auzit o mișcare nefirească prin curte; Ica n-a observat nimic, așa că am ieșit să văd ce e. În ușă – un băiat cam de statura mea, ceva mai plinuț, cu o privire agresivă. Nu am așteptat să zică ceva, l-am pocnit în plex; s-a adunat de la mijloc, l-am întins la pământ pe burtă, cu o mână la spate:

– Ce vrei mă, ce cauți aici?

Era speriat, dacă nu loveam primul, puteam fi eu în locul lui.

– M-a trimis cineva de la voi de la CAP să te sperii.

– Cine, mă? și i-am împins mâna de la spate spre cap.

– Nu-ți spun, că a zis să nu-ți spun.

Între timp a ieșit Ica afară, mai făceam câte o glumă de genul acesta, dar nu era nimeni; acum tonul era altfel, nu m-a văzut niciodată în asemenea situație, cu toate că ne cunoșteam de peste trei ani.

– Gheorghită, să nu dai în el!

– Nu te speria, Ica, are să-mi spună ceva. Zi, mă, cine te-a trimis?

– Al mai mare! a venit imediat răspunsul.

L-am făcut scăpat; când să sară peste gard l-am mai ajutat cu un picior în fund. Mai târziu am aflat că s-a întors la cârciumă, unde era și președintele, și i-a spus: „Bate bine inginerul”. Nu eram un ins conflictual, cred că eram a doua oară în viață într-o asemenea situație.

Făcusem deja cunoștință cu toți tractoriștii, oamenii cu care urma să lucrez direct. Ceea ce am observat era o dezordine totală din toate punctele de vedere. Trebuia la început să-i las să facă totul ca și până acum, să știu cum să procedez în viitor. Eram aproape invizibil pentru ei, nu le-am făcut nicio observație, dacă aș fi făcut, poate nu se mai purtau la fel. Verificam devize de lucrări, recepții de lucrări, consumuri de motorină, ce lucra fiecare, cât lucra, când plecau de la lucru și când veneau. Toate acestea le făceam cu multă discreție, să nu observe. După câteva zile devenisem o prezență obișnuită, care nu părea a fi un pericol, mai ales că nu le-am lăsat niciun pic senzația că aș cunoaște agricultura, chiar mă tratau cu oarecare superioritate, nu eram ca ei. Aveam barbă, e drept tunsă și îngrijită, eram foarte tânăr față de ei, aveam douăzeci și opt de ani, ei între patruzeci și cincizeci de ani, purtam blugi, n-aveam salopetă pătată cu

ulei și motorină. Înălțimea mea era de 1,70, ei niciunul sub 1,75. Suficiente motive ca să desconsideri pe cineva, dacă nu pătrunzi mai adânc, să-i vezi și mintea cum funcționează. E simplu: atunci când vrei să observi, nu trebuie să fii prea vizibil. Te manifesti zgomotos atunci când te consideri superior, ba îți și lași punctele vulnerabile la vedere, pentru că nu-l consideri un pericol pe cel care este lângă tine, în mintea ta el este mai slab.

Fiecare considera tractoarele drept proprietate personală, precum și celelalte utilaje (remorci, pluguri etc.); dacă mergeai seara la secția de tractoare, unde trebuiau garate toate utilajele, nu găseai acolo decât ceea ce nu era de sezon, restul pe la porțile caselor lor. Sigur, în demagogia partidului erau „bun al întregului popor”, dar controlul asupra lor era al statului, care de fapt era întregul popor, el spunea cum se folosesc bunurile, prin gura Partidului Comunist, care era reprezentantul poporului, adică, mai pe înțeles, erau ale poporului – dar poporul era o noțiune abstractă, pentru că nu se ținea cont de popor, poporul era format din cetățeni. Cetățenii făceau parte din popor, dar nu erau poporul, un cetățean reprezenta a 22-a milioana parte din popor, adică ceva mai mult decât nimic, dar nesemnificativ.

Doi dintre tractoriști erau peste medie la capitolul inteligență (Neamțu și Mechea). Mechea era un lider neoficial, dar recunoscut de tractoriști, era mai dur, bun meseriaș. L-am identificat și mă așteptam la o reacție destul de dură de la el atunci când voi încerca să-i disciplinez. Neluțu Neamțu era un om rațional, cu mult bun simț, foarte bun meseriaș, nu dorea conflicte cu nimeni, exagerat de cinstit și foarte deschis și corect.

Trecuseră două săptămâni, prin urmare am considerat că ar fi timpul să-mi fac simțită prezența, să așez lucrurile în normalitate. Dimineață am convocat toți oamenii la o